

Encanto

Quan el discurs de l'empoderament es percep postís i prefabricat

Direcció i guió: Jared Bush, Byron Howard i Charise Castro Smith. 99 minuts. Estats Units (2021). Animació. **Estrena als cinemes.**

★★★★★ Potser és una opinió impopular i tal vegada un pèl matussera, però comença a ser una mica molest que una bona majoria de les pel·lícules Disney s'assemblin tant argumentalment les unes amb les altres. Per què sempre hi ha d'haver un personatge –habitualment femení– que descobreix la veritat de la vida a partir, quasi sempre, de la rebel·lia contra una realitat imposada, sobrevinguda, injusta? *La sireneta*, *Pocahontas*, *Mulan*, *Lilo & Stitch*, *Frozen*, *Tiana i el gripau*, *Enredats*, *Vaiana*... Malgrat que Pixar té molt més marge i amplitud d'idees, també podríem afegir a la llista films com *Brave* i *Coco*.

Potser ja n'hi ha prou, no? Ara *Encanto* hi torna: tots els membres d'una família que viu a les muntanyes de Colòmbia posseeixen una capacitat màgica especial excepte una de les filles, que, òbviament, serà l'escollida quan algú hagi de fer mans i mànigues per evitar que la màgia familiar s'esvaeixi.

El primer tram del film és feixuc, presentació de personatges convencional i previsible. Disseny, colorisme i estètica enlluernadors, esclar. Un luxe, res a objectar i tot a celebrar. La segona part, l'aventurera, té porcions trepidants, fabuloses, la inventiva i el ritme marca de la casa flueixen de manera esplendorosa. Cansa el discurs de l'empoderament perquè ja es percep postís i prefabricat, com un formulari envasat al buit. I desconnectes. **Toni Vall**